

Ein dagur á Boðanesheiminum

TEY GOYMDU GLOYMDU GOMLU?

»Eg hugsi mangan um hetta við virðingini. Mamma mín er biðin um at pissa í blæu, tí tað er nógv skjótari enn at hjálpa henni á ves aðruhvørja løtu. Tað kennist niðrandi«, greiðir avvarðandi hjá einum av búfólkunum á Boðanesheiminum frá

BARBARA HOLM

11.00

Tað er mánamorgun, og yvir við Strond er illfýsið og kalt. Stormávaring er fyri Føroyar, og fleiri skúlar hava avlýst undirvísingina, tí veðrið er ikki til at flyta smábørn hendan og handan vegin.

Snotiligu umstøðurnar kringvelduga bygningin bera boð um, at karmarnir eru í ordan. Í hómningini av dagsljósi siti eg í bilinum nakað frá inngongdini og hugsi um teir fordómar, eg havi um hetta stað. Ein spennandi dagur fyri framman, har innlit vónandi kann fáast í, hvussu okkara eldru liva sínar seinastu dagar her á foldum, í tí vit kalla «ellisheimi». Vit hava øll hoyrt ræðusøgurnar um, hvussu okkara eldri vera viðfarin, hvussu tey liggja í skitnum blæum í fleiri tímar, ella fáa vánaligan kost. Nú er eitt ár síðani, at kommunurnar yvirtóku eldraðkið frá landsmyndugleikunum, og tí er Miðlahúsið farið undir at kanna, hvussu gerandisdagurin hjá okkara gomlu í veruleikanum er, og hvussu eldraðkið riggar. Vit leggja fyri við at vitja her á Boðanesheiminum ein dag. Boðanesheimið er tað nýggjasta heimið í Tórshavnar Kommunu, so ivaleyst eru karmarnir teir bestu. Vit valdu hetta stað fyri at sleppa undan at fokusera upp á fysiskar karmar og heldur varpa ljós á tað menniskjaliga innihaldið hjá hvørjum einstøkum.

Gertrud situr á sínum kamarið á Boðanesheiminum

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

Fært tú gingið eitt sindur skjótari? Soleiðis er hjá okkum, vit mugu ganga skjótt fyri at náa alt«

Sjúkrasystir

sjúkrasystirir sum nakað av tí fyrsta.

»Hon má gera íðan og nógv burturúr«, hugsi eg, tí hasir minuttirnir, tað tekur at ganga úr einari lon til hina á Boðanesheiminum, kunnu neyvan koppla nakrari tíðarætlan. Eg finni tó fram til seinni, at júst hasin setningurin lýsir gerandisdagin á Boðanesheiminum.

Fyrst gongur leiðin inn á skrivstovuna hjá starvsfólkunum í tí, tey kalla deild 1 á Traðarløn. Tey á deild 1 eru verri fyri enn tey á deild 2. Ikki tí tað er hvør sín deild, men soleiðis verður tað kallað.

»Hvussu sær morgunin hjá tær so út«, spyrji eg sjúkrasystirina, sum ikki hevur verið leingi í starvi.

»Ja, í morgun er nógv at gera. Búfólkini skulu undir brús í dag. Tað eru tey einaferð um vikuna. Og so skulu vit hava tey upp, hóast mong teirra ikki orka«, greiður hon frá.

»Undir brús einaferð um vikuna?« spyrji eg, og haldi tað er íðan ov lítið. »Ja, vit hava ikki tíð til meir«, sigur sjúkrasysturir, men leggur doyðin á, at tá ið tørvur er á tí, so verða tey gomlu vaskað.

Eftir eina stutta introduktión frá sjúkrasystirini gongur leiðin runt Traðarløn á Boðanesheiminum. Einsamøll og í leitani eftir innliti í, hvussu lívið her er.

– Í morgun er nógv at gera. Búfólkini skulu undir brús í dag. Tað eru tey einaferð um vikuna. Og so skulu vit hava tey upp, hóast mong teirra ikki orka, sigur eitt av starvsfólkunum á skrivstovuni

Framhald á næstu síðu